

Rad. Peterlin-Petruška:

Spomini.

Ko se spusti na zemljo trudno mrak,
na modrem nebu zvezde zablešče,
v trepetu nočnem ptice obmolče,
napravim v step samotno svoj korak.

In ko tako sem sam na svetu, sam,
iz dalje, ki je ne doseže sluh,
priplava k moji duši drage duh
in jo popelje v tih spominov hram.

In zopet gledam srečni rojstni kraj:
V nebo se dviga stari, sivi grad,
odela vse v zelenje je pomlad,
živi še vse, kot bilo je nekdej.

In zopet čujem kot v nekdanjih dneh
plamteči zvok nje dražestnih besed,
omamlja njen me čarobni pogled,
iskri se mi njen lahkokrili smeh.

A ko iz sanj zbudi me sove jok,
na ustnih mojih še poljub gori,
in iz daljave nekaj zablesti,
kot tih pozdrav sneženih njenih rok.

Fran Albrecht:

Človek.

Kot da z ljubeznijo svojo ozaril je Bog
k zatonu večernemu beli svoj dan:
vsedobrega srca njegovega širom okrog
purpurna kri je zalila neba ocean . . .
Mi pa, ki majhno ljubezni in majhno sovraštva je v nas
s srci otročjimi slutimo zarjo daljav:
kri, ki preliva se večno in večno v nas piše ukaz,
da tipljemo, iščemo poti, Bog — v tvojo ljubav.

